

Фінанси, банківська справа, страхування та фондовий ринок

УДК 330.322:336.7:502.131

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.20081484>

**Зелені інструменти та інститути фінансової системи у формуванні
структури прямих іноземних інвестицій: теоретичний аналіз**

Маслій Вадим Володимирович

кандидат економічних наук, доцент,

доцент кафедри прикладної математики,

Західноукраїнський національний університет,

46009, вул. Львівська, 11, м. Тернопіль, Україна,

v.maslii@wunu.edu.ua, ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9672-9669>

Web of Science Researcher ID: ABT-7357-2022

Прийнято: 05.04.2026 | Опубліковано: 30.04.2026

***Анотація.** Метою статті є розробка концептуального підходу до пояснення ролі зеленої фінансової системи у формуванні структури прямих іноземних інвестицій через інтеграцію регуляторних, фінансових, інфраструктурних та субнаціональних чинників. Дослідження спрямоване на подолання фрагментарності існуючих теоретичних підходів і формування цілісної аналітичної рамки, що дозволяє пояснити не лише обсяги, а й якісні характеристики інвестиційних потоків. У статті використано методи теоретичного узагальнення, порівняльного аналізу та системного підходу. Застосовано структурно-логічний аналіз наукових джерел з метою ідентифікації ключових напрямів дослідження взаємодії екологічної політики та*

прямих іноземних інвестицій. Для формування концептуальної моделі використано елементи інституційного та просторового аналізу, що дозволило інтегрувати різні рівні впливу у єдину теоретичну конструкцію.

Обґрунтовано концептуальну модель, відповідно до якої зелена фінансова система визначає структуру прямих іноземних інвестицій через дію чотирьох взаємопов'язаних каналів: регуляторного, фінансово-ринкового, інфраструктурного та інституційно-субнаціонального. Встановлено, що їх взаємодія формує механізм відбору, спрямування та просторової концентрації інвестиційних потоків. Доведено, що ключовим результатом функціонування цієї системи є трансформація галузевої спеціалізації інвестицій, їх технологічного рівня та територіального розподілу. Показано, що нерівномірність інституційної спроможності регіонів зумовлює асиметричний доступ до зелених інвестицій і формує ефекти кумулятивного відставання. Запропонований підхід розширює теоретичні уявлення про взаємодію зеленої фінансової архітектури та міжнародних інвестиційних процесів, забезпечуючи перехід від аналізу окремих інструментів до розуміння системної логіки їх впливу. Отримані результати можуть бути використані для розробки інструментів державної та регіональної політики, орієнтованих на формування якісної структури прямих іноземних інвестицій. Перспективи подальших досліджень пов'язані з емпіричною верифікацією моделі та її адаптацією до умов трансформаційних економік, зокрема в контексті післявоєнного відновлення України.

Ключові слова: *зелені фінанси; прямі іноземні інвестиції; структура ПІІ; зелена фінансова система; інституційна спроможність; субнаціональний рівень; просторовий розвиток; екологічна політика.*

Green instruments and institutions of the financial system in shaping the structure of foreign direct investment: a theoretical analysis

Vadym MASLII

Candidate of Economic Sciences, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Applied Mathematics,
West Ukrainian National University, Ukraine
46009, 11 Lvivska Str. Ternopil, Ukraine.

v.maslii@wunu.edu.ua, ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9672-9669>

Web of Science Researcher ID: ABT-7357-2022

Abstract. *The aim of the article is to develop a conceptual approach to explaining the role of the green financial system in shaping the structure of foreign direct investment through the integration of regulatory, financial, infrastructural, and subnational factors. The study is aimed at overcoming the fragmentation of existing theoretical approaches and forming a coherent analytical framework that makes it possible to explain not only the volume but also the qualitative characteristics of investment flows. The article employs methods of theoretical generalization, comparative analysis, and a systems approach. A structural and logical analysis of academic sources is applied to identify the key directions in the study of the interaction between environmental policy and foreign direct investment. Elements of institutional and spatial analysis are used to construct the conceptual model, enabling the integration of different levels of influence into a unified theoretical framework.*

A conceptual model is substantiated, according to which the green financial system determines the structure of foreign direct investment through the operation of four interconnected channels: regulatory, financial-market, infrastructural, and institutional-subnational. It is established that their interaction forms a mechanism for

the selection, allocation, and spatial concentration of investment flows. It is demonstrated that a key outcome of this system is the transformation of the sectoral specialization of investments, their technological level, and their territorial distribution. It is shown that uneven institutional capacity across regions leads to asymmetric access to green investments and generates cumulative lagging effects. The proposed approach extends theoretical perspectives on the interaction between green financial architecture and international investment processes, enabling a shift from the analysis of individual instruments to an understanding of the systemic logic of their impact. The results obtained can be used to design public and regional policy instruments aimed at shaping the qualitative structure of foreign direct investment. Prospects for further research are associated with the empirical verification of the model and its adaptation to the conditions of transition economies, particularly in the context of Ukraine's post-war recovery.

Keywords: *green finance; foreign direct investment; FDI structure; green financial system; institutional capacity; subnational level; spatial development; environmental policy.*

Постановка проблеми. Глобальний перехід до низьковуглецевої економіки супроводжується фундаментальною трансформацією міжнародних інвестиційних потоків. Зелені прямі іноземні інвестиції (green FDI) — іноземний капітал, спрямований в екологічно стійкі сектори економіки — перетворились із нішевого явища на системний чинник глобального економічного розвитку: їх частка в загальному обсязі ПІІ зросла з 12% у 2016 році до 42% у 2023 році, а обсяг оголошених проєктів у відновлюваній енергетиці та високотехнологічних секторах сягнув близько 600 млрд дол. у 2023 році [1]. Паралельно глобальний ринок зелених облігацій подолав позначку в півтрильйона доларів річного випуску у 2021 році, а станом на кінець третього кварталу 2025 року сукупний обсяг їх випуску перевищив 3 трлн дол. [2]. Водночас 784 національні та

субнаціональні заходи зеленого фінансування з 109 країн свідчать про глобальну інституціоналізацію цього процесу [3]. Проте, незважаючи на ці масштаби, для країн, що розвиваються, фактичні інвестиційні потоки покривають лише незначну частину від необхідних 2,4 трлн дол. щорічно, з яких близько 1 трлн дол. має надходити із зовнішніх джерел [4] — що свідчить про глибокий розрив між інституційним регулюванням та реальним перерозподілом капіталу.

Традиційна теорія міжнародних інвестицій розглядає екологічне регулювання переважно як витратний фактор, що або відштовхує (гіпотеза «екологічного притулку»), або приваблює (гіпотеза Портера) іноземний капітал. Однак ці підходи не враховують якісного виміру впливу — того, як конкретна комбінація фіскальних інструментів, ринкових механізмів зеленого фінансування та субнаціональних фінансових інститутів визначає галузеву спеціалізацію та просторову конфігурацію ПІІ. Фактично, між теоретичними моделями впливу екологічного регулювання на ПІІ та практикою функціонування сучасної зеленої фінансової архітектури існує суттєвий аналітичний розрив, зокрема – відсутність цілісного теоретичного підходу, що пояснює роль фінансової системи не лише як каналу мобілізації, а як механізму структуризації ПІІ. Показово, що у 2024 році, попри довгострокову тенденцію до зростання, загальні темпи зростання інвестицій у відновлювані джерела енергії сповільнилися з 32% у 2023 році до 7,3%, а світові інвестиції у заводи з виробництва сонячної та вітрової енергії скоротилися на 21% [5] — що свідчить про структурну нестабільність зелених інвестиційних потоків, яка не піддається поясненню в межах класичних теоретичних підходів.

Особливої гостроти ця проблема набуває у контексті субнаціонального виміру. Фіскальна децентралізація посилила роль місцевих органів влади як активних учасників процесу залучення ПІІ, проте теоретичні засади їх взаємодії з інструментами зеленого фінансування залишаються фрагментарними,

особливо в частині їх впливу на структурні характеристики ПІІ. Зокрема, невирішеним є питання про те, яким чином поєднання екологічних фіскальних стимулів, зелених облігацій та субнаціональних фінансових інститутів формує специфічне інвестиційне середовище, що визначає не лише обсяги, а й структурні та просторові характеристики залученого капіталу.

Практична значущість цієї проблеми визначається тим, що неповнота теоретичного осмислення механізмів зеленої фінансової архітектури унеможлиблює розробку ефективних інструментів державної політики залучення зелених ПІІ — як на національному, так і на субнаціональному рівні. Для країн, що формують власну екологічну фіскальну архітектуру в умовах євроінтеграції та повоєнного відновлення, це питання набуває особливої актуальності, що зумовлює потребу у розробці інтегрованої теоретичної рамки, здатної пояснити механізми структуроутворюючого впливу зеленої фінансової архітектури на потоки ПІІ.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичне осмислення взаємодії між екологічною політикою та прямими іноземними інвестиціями розвивалось у кількох взаємопов'язаних напрямках, кожен з яких розкриває окремий вимір цієї взаємодії, залишаючи при цьому поза увагою її системний характер.

Перший напрям — регуляторний — сформувався навколо дискусії про те, чи є екологічне регулювання стимулом або бар'єром для іноземного капіталу. Гіпотеза «екологічного притулку» (B. R. Copeland & M. S. Taylor, 2000 [6]) та Porter Hypothesis (M. E. Porter, 1991 [7]) окреслили два полюси цієї дискусії. Подальші дослідження виявили, що вплив регулювання є контекстно залежним і опосередковується інституційною якістю середовища (R. Chiappini & E. Gerard, 2025 [8]), а в умовах економічної трансформації місцеві органи влади нерідко свідомо послаблюють стандарти для залучення капіталу (C. Chen & Y. Wu, 2017

[9]). Концепції «зеленої гавані» та «ореолу забруднення» (B. R. Copeland & M. S. Taylor, 2003 [10]) збагатили цю дискусію, вказавши на можливість позитивного відбору інвесторів через суворе регулювання. Показово, що дослідження (G. Н. Soto et al., 2025 [11]) розвивають цю логіку далі, формулюючи гіпотезу «законодавчого формування навколишнього середовища»: потоки іноземного капіталу самі здатні мотивувати зміни в екологічному законодавстві країни-реципієнта — тобто причинно-наслідковий зв'язок є двостороннім. Однак спільним обмеженням усіх підходів цього напрямку залишається зосередженість на обсягах ПІІ, а не на їх якісних та структурних характеристиках, а також редукція фінансової системи до зовнішнього параметра, що не враховує її активної ролі у формуванні інвестиційних рішень.

Другий напрям — фінансовий — сформувався значно пізніше і досі залишається фрагментарним, зокрема через відокремлений аналіз окремих інструментів (зелені облігації, ESG-критерії, державні інвестиції) без їх інтеграції в єдину систему впливу на інвестиційні рішення. Його вихідна теза полягає в тому, що фінансова система є не нейтральним каналом передачі капіталу, а активним механізмом його структурної трансформації. Інституційні інвестори та зелені облігації формують не лише обсяги, але й галузеву конфігурацію ПІІ (С. Kaminker et al., 2013 [12]), а стандартизація через глобальні рамки підвищує прозорість та знижує транзакційні витрати для інвесторів (D. R. Munoz & A. Smolenska, 2023 [13]). ESG-критерії перетворились на самостійний фільтр інвестиційних рішень, чутливий до якості регуляторного середовища (С. Huang & R. Mo, 2025 [14]) та міжкраїнних відмінностей у системах стимулювання (С. Isik et al., 2024 [15]). Державні інвестиції в екологічну інфраструктуру при цьому виконують функцію просторового якоря (R. Kumar, 2004 [16]). Попри це, питання про те, як взаємодія між публічними фінансами,

ринковими механізмами та фінансовими інститутами формує єдину архітектуру, що структурує ПІІ, залишається теоретично нерозробленим.

Третій напрям — просторовий — є найбільш молодим і динамічно розвивається у відповідь на реальні виклики зеленого переходу. Дослідження фіксують стійку тенденцію до просторової концентрації зелених ПІІ: капітал тяжіє до регіонів із розвиненою інфраструктурою, технологічними компетенціями та інституційною зрілістю, тоді як периферійні регіони залишаються структурно виключеними (A. Maucorps et al., 2023 [17]; A. Rodrigues-Pose & F. Bartalucci, 2023 [18]). Перехід на відновлювані джерела енергії вигідний передусім регіонам із розвиненою технологічною та фінансовою базою (A. Santoalha & R. Boschma, 2021 [19]; S. Basilico & N. Grashof, 2024 [20]), тоді як фундаментальним драйвером просторової асиметрії є нерівномірний розподіл активів — інфраструктури, фінансової бази та інституційного потенціалу (S. Khdir & A. Cieslik, 2025 [21]). Важливим є й те, що просторова концентрація ПІІ визначається не лише наявністю фінансових стимулів, а й агломераційними ефектами — близькістю до існуючих інвестиційних кластерів (Y. Chen, 2009 [22]). Однак ці дослідження здебільшого мають описовий характер і не пояснюють механізмів, через які фінансові інструменти трансформуються у просторову концентрацію ПІІ.

Четвертий напрям — субнаціональний — досліджує специфіку взаємодії між інструментами фінансової системи та локаційними факторами на рівні регіонів і муніципалітетів. Просторова модель (J. Zhang et al., 2019 [23]) виявила позитивну кореляцію між ПІІ та ефективністю субнаціональних екологічних витрат в умовах фіскальної децентралізації, однак дослідження (K-L. Wang et al., 2021 [24]) показало, що взаємодія між ПІІ та фіскальними витратами може мати і негативний ефект на зелену продуктивність — залежно від якості інституційного середовища. Ефективність зеленого фінансування суттєво

диференціюється залежно від рівня розвитку субнаціональних фінансових ринків (Х. Ху, 2023 [25]), а економічно розвинені регіони завдяки вищій фіскальній стійкості здатні забезпечувати ширший спектр стимулів (Н. Wang, 2025 [26]). Фінансові стимули на субнаціональному рівні часто не забезпечують тривалого залучення ПІІ без відповідної територіальної підтримки (J. Morisset & N. Pirnia, 2001 [27]), а надмірна концентрація на фіскальних інструментах породжує ефект «пастки конкуренції з нульовою сумою» [28]. У регіонах з низьким рівнем розвитку виникає ефект «петлі негативного зворотного зв'язку»: несприятливе інвестиційне середовище відштовхує зелені ПІІ, що поглиблює відставання та унеможлиблює структурну трансформацію (Н. Ma et al., 2025 [29]). Це свідчить про відсутність теоретичного осмислення синергії між фінансовими інструментами та територіальними факторами на субнаціональному рівні.

Узагальнення чотирьох напрямів дозволяє констатувати ключовий теоретичний дефіцит: кожен із них розкриває окремий вимір взаємодії між зеленою фінансовою архітектурою та структурою ПІІ, але жоден не пропонує інтегрованої концептуальної моделі, що поєднує регуляторний, фінансовий, просторовий та субнаціональний виміри через єдиний механізм впливу на структурні характеристики ПІІ. Саме цей теоретичний розрив і становить предмет цієї статті.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри значний масив досліджень, присвячених впливу екологічної політики та фінансових інструментів на прямі іноземні інвестиції, у сучасній науковій літературі зберігається низка принципових невирішених питань. Детальніший аналіз дозволяє виокремити чотири конкретні аспекти цього теоретичного дефіциту.

По-перше, у науковій літературі відсутня інтегрована теоретична рамка, яка б розглядала зелену фінансову систему не як сукупність окремих інструментів, а як єдиний структуроутворюючий механізм формування інвестиційних потоків. Існуючі підходи аналізують регуляторні, фінансові, просторові та субнаціональні компоненти ізольовано, що унеможлиблює пояснення їх кумулятивного ефекту.

По-друге, недостатньо розкритим залишається питання про роль зеленої фінансової архітектури як системи, що не лише опосередковує рух капіталу, але й визначає його галузеву та просторову конфігурацію. Зокрема, бракує теоретичного пояснення того, яким чином поєднання екологічних фіскальних стимулів, ринкових інструментів зеленого фінансування та фінансових інститутів формує специфічні «траєкторії» залучення ПІІ.

По-третє, обмеженою є увага до субнаціонального рівня, де відбувається практична реалізація більшості інструментів зеленої фінансової політики. Невирішеним залишається питання про те, як диференціація фінансових можливостей та інституційної спроможності регіонів впливає на їх здатність інтегруватися у глобальні потоки зелених інвестицій.

По-четверте, у наукових дослідженнях домінує акцент на кількісних параметрах ПІІ, тоді як їх структурні характеристики — галузева спрямованість, технологічна складність та просторовий розподіл — залишаються недостатньо концептуалізованими у контексті зеленого переходу.

Таким чином, ключовою невирішеною частиною загальної проблеми є відсутність цілісного теоретичного підходу до пояснення того, як зелена фінансова система в її інституційній та інструментальній єдності формує структуру прямих іноземних інвестицій.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є розвиток теоретичних засад аналізу впливу зеленої фінансової системи на

формування структури прямих іноземних інвестицій. Досягнення цієї мети передбачає концептуалізацію взаємодії інструментів та інститутів зеленої фінансової системи у межах інтегрованої аналітичної моделі, що поєднує регуляторний, фінансовий, просторовий та субнаціональний виміри.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасних умовах зелена трансформація глобальної економіки зумовлює якісну зміну ролі фінансової системи у процесі міжнародного руху капіталу. На відміну від традиційного підходу, в межах якого фінансова система розглядається як нейтральний канал перерозподілу ресурсів, у даному дослідженні вона інтерпретується як активний механізм структуризації прямих іноземних інвестицій. Це означає, що її інструменти та інститути визначають не лише обсяги залученого капіталу, але й його галузеву спрямованість, технологічний рівень та просторову локалізацію. Така інтерпретація передбачає зміну аналітичного фокусу з кількісного виміру інвестиційних потоків на їх структурні характеристики. У межах цього дослідження під структурою прямих іноземних інвестицій розуміється сукупність їх галузевих, технологічних та просторових параметрів, які визначають довгостроковий вплив іноземного капіталу на економічний розвиток. Відповідно, ключовим є не лише обсяг залучених ресурсів, але й їх здатність забезпечувати екологічну модернізацію та структурну перебудову економіки. Саме тому зелена фінансова система розглядається у статті як інтегрована архітектура, у межах якої поєднання регуляторних, фінансових та інституційних компонентів формує специфічні механізми впливу на структуру ПІІ. Такий підхід дозволяє відійти від спрощеного трактування екологічної політики як зовнішнього фактору та розглядати її у взаємозв'язку з ринковими інструментами та субнаціональними інститутами.

Для операціоналізації цього підходу у статті запропоновано концептуалізацію впливу зеленої фінансової системи на ПІІ у вигляді системи

взаємопов'язаних каналів, кожен з яких відображає окремий механізм трансформації інвестиційних потоків. Їх виділення дозволяє перейти від описового аналізу до пояснення внутрішньої логіки структурних змін ПП. Узагальнення та теоретична інтерпретація наукових підходів дали змогу виділити ключові канали впливу зеленої фінансової архітектури на структуру прямих іноземних інвестицій.

По-перше, регуляторний канал (B. R. Copeland & M. S. Taylor, 2003 [10]; R. Chiappini & E. Gerard, 2025 [8]), що реалізується через систему екологічних стандартів, податків та обмежень, виконує функцію селекції інвесторів. Посилення екологічних вимог зумовлює витіснення капіталу з екологічно чутливих секторів та водночас стимулює залучення інвестицій у високотехнологічні та ресурсоефективні види діяльності. Таким чином, відбувається якісний відбір інвестиційних проєктів відповідно до їх екологічних характеристик.

По-друге, фінансово-ринковий канал (C. Kaminker et al., 2013 [12]; D. R. Munoz & A. Smolenska, 2023 [13]) пов'язаний із розвитком інструментів зеленого фінансування, зокрема зелених облігацій, ESG-орієнтованих інвестицій та діяльністю інституційних інвесторів. У межах цього каналу фінансова система виступає механізмом перерозподілу капіталу між секторами економіки, спрямовуючи ресурси у ті галузі, які відповідають критеріям сталого розвитку. Важливо, що стандартизація та інституціоналізація цих інструментів знижують інформаційну асиметрію та трансакційні витрати, що посилює їх вплив на структуру ПП.

По-третє, інфраструктурний канал (R. Kumar, 2004 [16]; A. Maucorps et al., 2023 [17]) відображає роль державних та квазідержавних інвестицій у формуванні територіальної привабливості для іноземного капіталу. Розвиток екологічної інфраструктури, включаючи енергетичні, транспортні та

технологічні системи, створює передумови для локалізації інвестицій у конкретних регіонах, формуючи так звані «зелені інвестиційні ядра».

По-четверте, інституційно-субнаціональний канал (Н. Ma et al., 2025 [29]; Н. Wang, 2025 [26]) пов'язаний із диференціацією фінансових можливостей та інституційної спроможності регіонів. У межах запропонованого підходу обґрунтовано, що саме на цьому рівні відбувається інтеграція інструментів зеленої фінансової політики з локальними умовами розвитку, що визначає конкурентні переваги територій у залученні ПІІ. Водночас обмеженість ресурсів та інституційна слабкість окремих регіонів зумовлює виникнення ефекту кумулятивного відставання. Під цим ефектом у статті розуміється процес самопосилюваного поглиблення міжрегіональних диспропорцій, за якого обмежені фінансові та інституційні можливості територій знижують їх інвестиційну привабливість, що призводить до подальшого скорочення припливу капіталу. Такий підхід ґрунтується на концепції кумулятивної причинності, розробленій Gunnar Myrdal (цит. за W. A. Jackson, 2020 [30]) та розвиненій у працях Nicholas Kaldor (цит. за S. Pressman & R. Holt, 2008 [31]).

Для узагальнення запропонованої логіки взаємодії каналів впливу зеленої фінансової архітектури на структуру прямих іноземних інвестицій побудовано концептуальну модель (рис. 1).

Як видно з рис. 1, кожен із чотирьох каналів впливає на структуру ПІІ через специфічний механізм – від селекції інвесторів через регуляторний канал до кумулятивного відставання через інституційно-субнаціональний — а їх взаємодія формує інтегровану архітектуру структурної трансформації капіталу.

Важливо підкреслити, що зазначені канали не функціонують ізольовано, а утворюють інтегровану систему, у межах якої їх вплив має кумулятивний та взаємопідсилюючий характер. Зокрема, ефективність фінансових інструментів значною мірою залежить від якості регуляторного середовища, тоді як

інфраструктурні інвестиції визначають просторові межі реалізації фінансових стимулів. Така взаємозалежність формує цілісну архітектуру впливу на структуру ПІІ.

Рисунок 1. Концептуальна модель впливу зеленої фінансової системи на структуру прямих іноземних інвестицій, *авторська розробка*

В узагальненому вигляді запропонований підхід описує послідовність: від інструментів та інститутів зеленої фінансової системи, через канали впливу до структурних характеристик ПІІ, де кожен елемент визначає логіку трансформації інвестиційних потоків.

Системна взаємодія зазначених каналів формує складний механізм структурної трансформації прямих іноземних інвестицій, результатом якого є їх просторово-галузева перебудова. Зокрема, спостерігається концентрація інвестиційних потоків у регіонах із розвиненою фінансовою та інституційною базою, тоді як території з домінуванням вуглецевомістких галузей залишаються поза основними потоками зеленого капіталу. Це свідчить про те, що зелена фінансова система не лише стимулює екологічну модернізацію, але й посилює міжрегіональні диспропорції.

Висновки. Таким чином, у статті обґрунтовано концептуальний підхід, відповідно до якого зелена фінансова система виступає ключовим фактором формування структури прямих іноземних інвестицій через систему чотирьох взаємопов'язаних каналів впливу — регуляторного, фінансово-ринкового, інфраструктурного та інституційно-субнаціонального. На відміну від існуючих підходів, що аналізують ці канали ізольовано або зводять вплив екологічної політики до обсягових показників ПІІ, запропонована модель розглядає їх як інтегровану архітектуру з кумулятивним та взаємопідсилюючим ефектом. Це дозволяє перейти від описового аналізу окремих інструментів до пояснення системної логіки структурних змін інвестиційних потоків — їх галузевої спеціалізації, технологічного рівня та просторової конфігурації. Запропонована модель формує теоретичне підґрунтя для аналізу механізмів зеленої реіндустріалізації на субнаціональному рівні та може слугувати основою для розробки інструментів інвестиційної політики, орієнтованих не лише на обсяги, а й на якісні характеристики залученого капіталу.

Список використаних джерел

1. UNCTAD. WIR 2025. International investments in the digital economy. URL: <https://unctad.org/publication/world-investment-report-2025> (дата звернення: 19.02.26)
2. Meng A., Clements L. Green debt market passes \$3 trillion milestone. 19 November 2025. URL: <https://www.lseg.com/en/insights> (дата звернення: 24.03.26)
3. Green Finance Platforms Database Shows Significant Rise in Global Green Finance Measures. URL: <https://www.greenfinanceplatform.org/news> (дата звернення: 10.04.26)

4. Gimenes F., Pereira da Silva L. A. Bridging the \$1.3 trillion climate finance gap: a pragmatic agenda for emerging markets. Center for Economic Transition Expertise. 7 November 2025. URL: <https://cetex.org/news> (дата звернення: 20.04.26)
5. International Renewable Energy Agency. Global Renewable Energy Investment Hit USD 807 billion in 2024. 17 November 2025. URL: <https://www.irena.org/News/pressreleases/2025/Nov> (дата звернення: 19.02.26).
6. Copeland B. R., & Taylor M. S. (2000). North–south trade and the environment. *Quarterly Journal of Economics*. 109(3): 755–787. URL: <https://lnk.ua/EChmkRdIs> (дата звернення: 05.01.26).
7. Porter M. E. (1991). Towards a dynamic theory of strategy. *Strategic management journal*. 12(S2): 95–117. DOI: <https://doi.org/10.1002/smj.4250121008>
8. Chiappini R., & Gerard E. (2025). Environmental regulation and foreign direct investments: evidence from a new measure of environmental stringency. *Macroeconomic Dynamics*. 29. DOI: <https://doi.org/10.1017/S1365100525100436>
9. Chen C., & Wu Y. (2017). Impact of foreign direct investment and export on urbanization: evidence from China. *China & World Economy*. 25(1): 71-89. DOI: <https://doi.org/10.1111/cwe.12187>
10. Copeland B. R., & Taylor M. S. (2003). Trade, growth and the environment. NBER Working Paper Series. 9823. URL: https://www.nber.org/system/files/working_papers/w9823/w9823.pdf (дата звернення: 19.01.26)
11. Soto G.H., Balsalobre-Lorente D., & Martinez-Cobas X. (2025). Environmental legislative shaping or green competitive advantages? The role of FDI among environmental regulations. *Energy Economics*. 145. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.eneco.2025.108445>
12. Kaminker C., Kawanishi O., Stewart F., Caldecott B., & Howard N. (2013). Institutional investors and green infrastructure investments: selected case

studies. OECD Working papers on finance, insurance and private pensions. 35. DOI: <https://dx.doi.org/10.1787/5k3xr8k6jb0n-en>

13. Munoz D. R., & Smolenska A. (2023). Greening the bond market: A European perspective. *EBI Studies in Banking and Capital Markets Law*. Palgrave Macmillan Cham. DOI: <https://doi.org/10.1007/978-3-031-38692-3>

14. Huang C., & Mo R. (2025). Legal factors driving ESG investment growth: evidence from cross-border regulatory reforms. *Finance Research Letters*. 85(B): 107973. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.frl.2025.107973>

15. Isik C., Ongan S., Islam H., Jabeen G., & Pinzon S. (2024). Is economic growth in East Asia pacific and South Asia ESG factors based and aligned growth? *Sustainable Development*. 32(5): 4455-4468. DOI: <https://doi.org/10.1002/sd.2910>

16. Kumar R. (2004). Changing role of the public sector in the promotion of foreign direct investment. *Asia-Pacific Development Journal*. 10(2): 1-27. DOI: <https://doi.org/10.18356/E875A53A-EN>

17. Maucorps A., Romisch R., Schwab T., & Vujanovic N. (2023). The impact of the green and digital transition on regional cohesion in Europe. *Intereconomics*. 58(2): 102-110. DOI: <https://doi.org/10.2478/ie-2023-0021>

18. Rodrigues-Pose A. & Bartalucci F. (2023). The green transition and its potential territorial discontents. *Cambridge Journal of Regions, Economy and Society*. 17(2): 1-17. DOI: <https://doi.org/10.1093/cjres/rsad039>

19. Santoalha A., & Boschma R. (2021). Diversifying in green technologies in European regions: does political support matter? *Regional Studies*. 55(2): 182-195. DOI: <https://doi.org/10.1080/00343404.2020.1744122>

20. Basilico S., & Grashof N. (2024). Accelerating the sustainability transition of brown regions: Unlocking the speed factor. *Environmental Innovation and Societal Transitions*. 51. Article 100840. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.eist.2024.100840>

21. Khdir S., & Cieslik A. (2025). Regional concentration of FDI and sustainable economic development. *Sustainability*. 17(16). Article 7449. DOI: <https://doi.org/10.3390/su1716449>
22. Chen Y. (2009). Agglomeration and location of foreign direct investment: the case of China. *China Economic Review*. 20(3): 549-557. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.chieco.2009.03.005>
23. Zhang J., Qu Y., Zhang Y., Li X., & Miao X. (2019). Effects of FDI on the efficiency of government expenditure on environmental protection under fiscal decentralization: a spatial econometric analysis for China. *International Journal of Environmental Research and Public Health*. 16(14): 2496. DOI: <https://doi.org/10.3390/ijerph16142496>
24. Wang K-L., He S., Zhang F-Q. (2021). Relationship between FDI, fiscal expenditure and green total-factor productivity in China: From the perspective of spatial spillover. *PLOS ONE*. 16 (4). DOI: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0250798>
25. Xu X. (2023). Does green finance promote green innovation? Evidence from China. *Environmental Science and Pollution Research*. 30: 27948-27964. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11356-022-24106-1>
26. Wang H. (2025) A comparative study on regional differences in the role of green finance in regional economic development. *Global Media and Social Science Research Journal*. 6(2): 529-534. URL: <https://gmssrj.com/index.php/main/article/view/134> (дата звернення: 10.04.26)
27. Morisset J., & Pirnia N. (2001). How tax policy and incentives affect foreign direct investment – a review. Policy Research Working Paper Series 2509. The World Bank. 34 p. URL: <https://openknowledge.worldbank.org/server/api/core/> (дата звернення: 19.02.26)

28. Police competition for foreign direct investment. OECD. 9 March 2000.
URL: <https://www.oecd.org/en/publications> (date of access: 10.01.26)
29. Ma H., Zhou Y., Pan Y., Dong R., & Tang D. (2025). Spatial spillover of fintech innovation on green economic growth based on 30 provinces in China. *Frontiers in Environmental Science*. 13. DOI: <https://doi.org/10.3389/fenvs.2025.1514403>
30. Jackson W. A. (2020). Cumulative Causation, In: Kobayashi, A. (Ed.): International Encyclopedia of Human Geography, 2nd edn, Elsevier, Amsterdam, pp. 131-134, DOI: <https://doi.org/10.1016/B978-0-08-102295-5.10038-1>
31. Pressman S., & Holt R. P. F. (2008). Nicholas Kaldor and Cumulative Causation: Public Policy Implications. *Journal of Economic Issues*. 42(2): 367-373. DOI: <https://doi.org/10.1080/00213624.2008.11507145>